

Valaki egyszer azt mondta: „A celebeket sokan lájkolják, de kevesen szeretik, Jézust kevesen lájkolják, de sokan szeretik.” A mondat első felével könnyen egyetértünk, de a második fele már – tapasztalataink alapján – elgondolkasztató. Mit jelent lájkolni, és mit jelent szeretni?

- ❖ A lájkolás a felszínnek, a csomagolásnak szól, míg a szeretet a tartalomnak, az értéknek.
- ❖ A lájkolás nem kötelez semmire, míg a szeretet elköteleződéssel jár.

Mindezeket túl jusson eszünkbe, hogy katolikus hittanórán mit tanultunk az emberi élet értelméről: „Azért élünk a világon, hogy Istent és szeretetét megismerjük, ezt viszonzzuk, és eljussunk az örök életre.”

Ezen gondolatok figyelembe vételével elmélkedjük át a mai szentírási részt, de tegyünk hozzá még egy nagyon fontos momentumot is: Miután Jézus megkeresztelkedik a Jordánban, azonnal 40 napos „lelkigyakorlatra vonul a pusztába” (Lk 4,1-12) Ennek tárgya, hogy eldöntse: Isteni hatalmát felhasználva él-e, vagy lemond arról, és az emberek szolgájává lesz. Lefordítva ezt mai nyelvre: Celeb lesz-e, aki után mindenki fut, vagy megváltó, aki mindenki után „fut”. Jézus választott: Neki nem a látszat, hanem az érték volt a fontos. Azért jött, hogy az Istentől elfordult embert visszafordítsa az Isten felé, és nem azért, hogy az ember rácsodálkozzon Isten „képességeire”.

Ha elolvassuk a mai szentírási rész előzményeit is (Jn 10,22-26), akkor látjuk, hogy arról van szó, hogy Jézust rá akarják venni a nyílt színvallásra, hogy Ő-e a Messiás. **És milyen érdekes az emberi természet: Keresi Istent, de ha rátalál, akkor vagy meghajlik előtte, vagy megkeményedik.**

- ❖ Meghajlik az, aki azt keresi, hogy mit akar adni nekünk az Isten, és belesimul az Ő akaratába.
- ❖ Megkeményedik az, aki azt mérlegeli, hogy mit vár el Istentől, azaz meg akarja szabni Istennek, hogy mit tehet, és mit tegyen.

Ilyenekkel találkozunk Jézus a mai evangéliumi részben, akik nem hagyják, hogy a tények „megzavarják” az álláspontjukat. Ők azok, akik nem sokkal korábban inkább elfogadták volna azt, hogy a „vakon született” nem is volt vak, mint azt, hogy Jézus meggyógyította. (Jn 9)

A farizeusok és írástudók szívesen csináltak volna Jézusból celebet. A sztár csinálók politikájába belefért volna egy „csodamágus”, aki az ő malmukra hajtja a vizet, akit ki lehet állítani a színpadra, és akit felhasználva még hatékonyabban kordában lehet tartani a népet. Egy olyan ember, aki viszont tükröt tart elénk, akinek a szava a lélekig szól, aki nem kordában tartani, hanem magához emelni akarja az embert, aki úgy viselkedik, ahogy ember nem képes, csak Isten, egy ilyen ember nem fér bele a képbe. Egy ilyen ember a megkeményedett szíveket irritálja.

Az Isten-keresés belénk van programozva, kivétel nélkül. Az Istennel való találkozást pedig Ő személyesen garantálja mindannyiunk életében. Hogy milyen lesz ez a pillanat vagy folyamat, az viszont nagymértékben rajtunk múlik.

Ha ragaszkodunk a magunk gyártotta istenképhez, aki lehet akár szigorú vagy engedékeny, aki a jót jutalmazza, a rosszat bünteti, akihez nem kell elköteleznem magam, mert hagy „szabadon” élni, aki nem birizgálja a lelkiismeretemet, akivel lehet alkudni, hogy „mit kell tennem azért, hogy ...”, ha ragaszkodunk ehhez a képhez, akkor kiábrándító lesz számunkra a valódi találkozás (már itt a földi életben is). Miért? Mert csak lájkolni szeretnénk Istent, és nem „megismerni és viszonzni az Ő szeretetét”, ahogy a katekézis is írja.

Ám a mai szentírási szakasz nem a celebet áhítók reakciójával végződik. Jézus egyszerűen otthagyja őket. János ugyan csak 3 mondatot, de 3 nagyon fontos mondatot ír azokról, akik nem a látszatembert keresték Jézusban: „Ezután Jézus ismét átment a Jordánon túlra, arra a helyre, ahol János először keresztelt, és ott is maradt. Sokan fölkeresték, mert így gondolkodtak: „János ugyan egyetlen csodát sem tett, de amit mondott róla, az mind igaznak bizonyult.” **És sokan hittek benne.**”

Mi vajon melyik táborhoz tartozunk?

Molnár Károly Zsolt, Érd